

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	50 Lei
Pe jumătate de an	25 „
Pe un pătrar de an	12 1/2 „
Un număr	1 Leu.

Manuscrisele se adresează redacției „Foaia Diecezană” iar banii de prenumără-
țiune și inserțiuni administrației „Tipo-
grafia și Librăria diecezană” în Caransebeș
Telefon Nr. 30.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni, oficioase, concurse,
edict etc. publicate de 3 ori, dacă conțin
până la 150 de cuvinte 30 Lei, până la 200
de cuvinte 45 Lei, de aci în sus 60 Lei

No. 4195 E/1922.

Notă oficială

Organele de control ale C. F. R. au constat adeseori, că se găsesc carnete de identitate, semnate pentru viza trimestrială de însuși posesorii lor sau că sunt provăzute cu ștampila și semnătura indescifrabilă.

În urma acestor abuzări se atrage atențiunea futurora, pe cari îi privește, că nimeni nu-și poate viza singur carnetul, oricare ar fi poziția funcționarului, ci numai autoritatea imediat superioară, iar ștampilele și semnătura au să fie vizibile și descifrabile, altfel nu vor fi luate în considerare, iar posesorii carnetelor, cari nu sunt în regulă, vor fi supuși la plata taxelor tarifale întregi.

Caransebeș în 29 Octombrie 1922.

Episcopul diecezan:
Dr. Iosif Tr. Badescu

No. 3697 Sc. ex. 1922.

CONCOURS.

Pentru întregirea catedrei de Istorie și Geografie dela școala normală confesională din Caransebeș se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia diecezană”.

Emolumentele împreunate cu această catedră se vor stabili în conformitate cu Instrucțiunea referitoare la salarizarea corpului didactic dela școalele secundare și în conformitate cu anii de serviciu și referințele familiare ale candidatului ce va fi ales.

Recurenții au să înainteze în original sau copii autentice:

1. Diploma de profesor, că sunt evalificați pentru studiile Istoria și Geografia.

2. Estras de botez.

3. Eventuale atestate de serviciu.

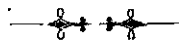
Cererile se vor înainta în termenul prescriș Consistoriului eparhiei noastre ort. rom.

Caransebeș din ședința consistorială școlară ținută în 13 Septembrie 1922.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

1—3

DUMNEZEU

Prelegere din religie, de preotul Sinesiu Bistreanu.

Dumnezeu creator sau făcător.

E deosebire: a crede lui Dumnezeu și a crede într'un Dumnezeu, așa am zis odinioară. Și s'o știm cu toții, că și diavolii și toate făpturile trebuie să creadă lui Dumnezeu; dar a crede într'un Dumnezeu, înseamnă ca să ne punem toată nădejdea, încrederea și mângăierea într'ânsul. Aceasta s'o facem însă fără îndoială lăuntrică și ca oameni cinstiți, buni și drepți.

E mare diferența deci în folosirea cuvântului „crede” în înțeles lumesc ori duhovnicesc.

„Religiunea creștină” scrie: Tatăl, care să numește și Dumnezeu Savaoth, a făcut cerul, pământul și toate câte să cuprind într'ânsele, văzute și nevăzute, și prin dumnezeiasca sa providență le ține și îngrijește de dânsule. (Prof. Popea).

Dumnezeu Tatăl ne este Creatoriul atotputernic: al cerului și al pământului.

Apos. Pavel scrie: Căci dintr'ânsul și printr'ânsul și cătră dânsul sunt toate; aceluia fie mărirea în veci, Amin! Rom. XI. 36.

„Vrednic ești Doamne, a lua mărirea și cinstea și puterea; căci toate ai zidit și pentru a ta voie sunt și s'au zidit.” Ap. Ioan I. IV. 11.

Dumnezeu Tatăl ne-a creat; căci a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră! Și a făcut!“ I. Moise/I. 26.

Și a dat Dumnezeu celui dintâi om o parte din ceriu și anume chipul său.

Profetul Moise și-a închipuit templul astfel: Prima încăpere „sfânta sfintelor“ în care Dumnezeu locuia. A doua „sfânta“ unde era candelaburul cel cu șapte lumini. În fine a treia era „curtea“ care era espusă soarelui și tempestăților naturii, eră în liber.

Astfel avem să ni-l închipuim și pe om. Minte e „sfânta sfintelor“ și să consideră ca locuință dumnezească; „sfânta“ e sufletul și aci sunt cele șapte lumini, ca: mintea, conștiința, recunoștința fapturilor corporale și morale; iar corpul e „curtea“ pe carele tot natul îl poate vedea.

Dumnezeu ca creator a omului, destină pe om de povățuitor și stăpân peste celelalte făpturi a lumii, dar cu condiția: a nu mânca din fructele pomului oprit.

Această opreliște seamănă mai mult unui îndemn prin care omul să dovedească recunoștința față de făcător.

Vine însă instinctul înclinat spre rele al omului, și acesta -- pentru că liber eră -- e și supus trufașei patimi a egoismului, ce purcede dela diavolul, și așa omul desconsideră voiața dumnezească, mănca din pom și păcătuiește; iar păcatul aduce cu sine mânia lui Dumnezeu și apoi osânda.

Apost. Pavel glăsuiește: „Pentru aceea, precum prin om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea; iar moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit.“ Rom. V. 12.

Și oamenii mereu decad moralicește, orbăcă în întunec, să sbuciumă cu îndoiala și necunoștința adevărului; de aceea și glăsuiește Psalmistul David: „Jehova din ceriu să uită peste fiii oamenilor, să vadă de este vr'un înțelept, care caută spre Dumnezeu: toți s'au abătut, s'au stricat de tot, nimeni nu profesează binele, nici unul chiar.“ XIV. 2-3.

Dumnezeu îngrijește de om, precum și de toate creaturile.

Omul întreg la minte susține, că Celce l-a creat, care-i Dumnezeu, să și îngrijește de dânsul; iar această îngrijire o numim noi providința dumnezeiască.

Apost. Pavel zice într'o epistolă a sa „Au nu toți sunt duhuri slujitoare, cari să trimit spre slujbă, pentru ceice vor să moștenească mântuirea?“ Evr. I. 14.

Psalmistul zice: „Îngerul Domnului tăbărește în jurul celor-ce să tem de dânsul, și-i mântue.“ 34. 8.

Și iarăș: „Căci poruncă va da pentru tine îngerilor săi, ca în toate căile să te păzească; pe mâni te vor purta, ca de peatră să nu să lovească piciorul tau.“ 91. 11-12.

— Într'un sātuț din Eiveția, eră și o văduvă săracă dar de onenie și temătoare de Dumnezeu. Ea avea un băiețel de vr'o opt ani pe care îl năimise ca păstor de capre al unor economi din sat și acest băiat avea să meargă zi de zi cu caprele în codru. Eră la începutul primăverii și fiind copilul cu caprele în codru, să slobozî din nori o zăpadă bogată, încât acoperî văi și dealuri; iar băiatul nu întoarse seara cu caprele acasă. Și nici a doua și a treia zi nu să arătă copilul cu turma sa, încât sermana văduvă să tânguia amarnic, crezându-și fiul mort. Oamenii miloși și inimoși porniră dimpreună cu văduva în căutarea băiatului; iar după grele încercări îl aflară într'o poieniță înprejmuită de brazi și'n care nu ajunsese fulg de zăpadă; copilul își păștea liniștit caprele, surizând dulce văzându-și pe mamă-sa. Dojenindu-l că de ce n'a venit-ca de obicei-cu caprele acasă, băiatul zicea: că încă n'a înserat. — „Cum nu, că doară a treia zi este!“ Copilul susținea că tot o zi a fost. „Apoi nu ți-i foame?“ — „Nu, căci un om străin mi-a înbiat pâne și nu-s de fel flămând!“

— Eră într'un castel a unui boier, care castel, eră ridicat pe stâncă și înprejmuit de stânci și abisuri. Doica lăptează copilul boierului și fiind noaptea și mult întunec și doica de jumătate adormită, presupunând că așează copilul în leagăn, aievea îl așează pe prispa ferestrei deschise și-i scapă copilul; iar ca spăimântându-se să deșteaptă binișor și aprizând lumina, obsearvă leagănul gol și copil de fel. Își dă cu socoteală că l-a aruncat pe fercastră, începe a să tângui încât toți să deșteaptă în țipetele ei. Aprind facle și'n miez de noapte pornesc să caute copilașul, făr'să-l afle. În fine resemnați că copilașul va fi strivit de stâncile ce înpedobeau abisul, coboară spre a-i afla fie și cadavrul; iar spre marea lor suprinere îl află înfășat și atârând în tufele de carpeniță prin stâncă. Copilașul dormia teafăr și sănătos.

— Toma Platter, devenit mai târziu mare cărturar și vestit om de stat, eră în copilărie păstor de capre. Într'o seară ajungând în sat află că a pierdut o capră a stăpânului său, deci, deși înserase binișor, este nevoit a reînțoarce în codru în căutarea caprei. Să făcuse întunec negru și dela o vreme nu să mai putea

orienta și așa intra într'un tufiș de spini, și orcât să opintia să dea înainte sau îndărăt, n'o ducea la cale, căci copăcei spinoși îi rupeau hainele de pe trup și lăsându-se în voia lui Dumnezeu să așeză la pământ; iar dela o vreme adormi. Deșteptându-se în zori de ziuă, observă cu înflorare că la marginea spinilor era un abiz negru și fără sfârșit, așa că de făcea un paș numai și era al pierzării. Îngerul trimis de providință l-a mântuit.

Dumnezeu când creează lumea, întocmește și o lume nevăzută pe care o populează cu duhuri sau îngeri meniți întru preamărirea și slujirea lui Dumnezeu; iar unii dintr'acești îngeri se sumeșesc, ambiția îi covârșește, voesc să fie asemenea-cu Făcătorul lor, cu Dumnezeu, și drept pedeapsă devin diavoli, cu menirea de a tortura pre păcătoși. S'ar bucura mult Dumnezeu dacă oamenii ar fi toți buni, și să scrie la evgh. Luca XV. 10.: „Așa zic vouă, se face bucurie naintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos ce se pocăește.“

Dimpotrivă, cei rău nărașiți, care pe lângă toate învățăturile și îndemmurile bune, nu să îndreaptă, stau tari în răutatea lor, pe aceia Dumnezeu îi predă în grija diavolului să-i muncască.

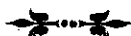
Despre diavol scrie evg. Ioan: „Acela a fost ucigător de oameni dela început și nu a rămas în adevăr, pentru că nu este adevăr întrânsul. Când vorbește minciună, vorbește dintr'ale sale; căci minciunos este și Tatăl minciunei.“ VIII. 44.

Omul care n'are temei în credința către Dumnezeu, atare om e ușor sedus de diavolul, căci acesta-i ca hoțul care intră mereu în casă, și aflând stăpânul deșteptat îi dă binețe și-l agrăiește cu toată umilinta; dimpotrivă de îl va afla dormind, îi jefue casa.

Ioan Crisostom scrie: Diavolul să aseamănă cu'n câne flămând, care să târaie și să lingusește pe lângă cei-ce prânzesc, și de primește un conț de pâne, vine și mâne-zi și nu pleacă pân'ce nu primește; iar de nu-i dă, pleacă supărat și-și caută norocul aiurea.

Despre Ieu să susține că nu poate suferi: focul, lumina și făclia, ci fuge. Ascultați-mă: de dă diavolul târcoale în jurul vostru, înarmați-vă cu cuvântul lui Dumnezeu, că-i lumina adevărului.

(Urmează)

Cuvântare ocazională

rostită în biserica română din Brebul cu ocaziunea încoronării Majestății Sale Regelui nostru Ferdinand I-ul și a soției sale Regina Maria, întâmplată în 16 Octomvre 1922 în istoricul oraș Alba-Iulia.

Iubiților poporeni!

Aceasta este ziua carea a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa. - Psalm 118, 24.

Așa glăsuște scrisoarea pastorală a sântitului Sinod Episcopesc al sântei biserici ortodoxe române publicată astăzi, prin graiul preoților în toate bisericile din țara noastră România-Mare.

Păznuim dară astăzi încoronarea marelui și glorioșului nostru Rege Ferdinand I-ul și a soției Sale Regina Maria, în istoricul oraș Alba-Iulia, iar mâne și poimâne se vor continua sărbările în capitala țării, în București.

Cade-se deci ca din incidentul acestui act mareț să vă întrețin cu o mică vorbire, esplîcându-vă încât îmi ajung puterile însemnătatea acestor serbări.

Fraților!

„Poporul nostru Românesc în întregime luat, se putea asemăna înainte de război foarte bine cu un pom mare și frumos sădit de mâna grădinarului atotputernic într'o grădină prea mică. Ramurile lui bogate s'au întins până departe-departee peste granițele acestei grădini. Trunchiul puternic și coroana pomului, grosul neamului se află în frumoasa grădină ce i-se zicea: România, iar ramurile lui bogate se răsfrău peste hotarele ei, până departe.

O cracă însemnată se întindea spre apus peste munții Carpați acoperind minunatele văi și dealuri ale bogatului Ardeal, ale mândrului Banat, ba și toată Ungaria până la Tisa.

Altă cracă se întindea spre izvoarele râurilor: Siretul, Moldova și Bistrița și acoperea frumoasa grădină a Bucovinei.

A treia cracă trecea peste râul Prut, ba și peste Nistru chiar, și acoperea pământul scump al Basarabiei.

În sfârșit a patra cracă mai subțire mai slabă trecea peste Dunărea cea lată și se ramifica prin Bulgaria, și Sârbia, până jos, peste Macedonia.

Când vânt cald și aducător de noroc mângăia coroana de căpetenie a pomului: poporul mândrei României, toate ramurile lui simțiau și ele o dulce înflorare de bucurie! Iar când vânt vrăjmaș ori viforniță rece izbea coroana și trunchiul pomului, fiori reci și durere străbătea

și ramurile lui laterale până în margini de margini!

Tot asemenea când vânt căldicel prielnic adia și mângăia pe vre-una din crăcile rătăcite peste hotărul grădinei neatârdate, de dulce freamăt de plăcere se pătrundea coroana pomului și trunchiul cel mare; iar când vre-un trăznet izbea în vre-una din aceste crăci îndepărtate, se zguduia de durere și se înflora și coroana pomului și trunchiul lui simțitor¹⁾

Astfel iubiților! sta poporul nostru românesc înainte de marele război răzlețit și împărțit sub 7 stăpâniri: sub stăpânirea românească, ungurească, nemțască, rusească, bulgară, sârbească și turcească. Un rău mare acesta iubiților pentru poporul nostru, căci se știe că în unire e puterea, și noi nu eram uniți dar nu din vina noastră, din vina vitregei sorți și a popoarelor cari ne dominau. Le mergea bine numai celor de sub stăpânirea românească, iar românilor de sub celelalte stăpâniri le mergea rău, erau în primejdie de a se desnaționaliza, adică de a-și perde limba, legea, portul și obiceiurile, adică întreaga lor ființă națională, căci străinii numai binele poporului nostru nu-l voiau. Ei țineau poporul nostru într'adins în umbră, în întunec, în neștiință, iar pe conducătorii noștri cari ne vestiau cuvântul mântuitor, îi întemnițau, îi pedepsiau în bani și le făceau fel de fel de neplăceri ca să se disigure de a trezi poporul și a-l conduce la liman.

Dar bunul Dumnezeu care rânduește soarta și destinele popoarelor, a ascultat rugăciunea de veacuri a poporului nostru și ne-a scos din întunec la lumină și din moarte la viață, și încă mai iute de cum am gândit.

Aduse Dumnezeu vremea, sosi ceasul, se porni războiul cel mare în toamna anului 1914 și România fu rugată se între în război alături de puterile centrale, ori alături de cealaltă tabără căreia i-se zicea: antantă. Pe atunci trăia ca Domn al României înțeleptul rege Carol, de viță nemțască, care nici odată n'ar fi ridicat armele împotriva Germaniei. Dar el muri în 27 Septembrie 1914 și lui îi urmă pe tron nepotul său de frate actualul rege Ferdinand I-ul, care se încoronează astăzi ca cel dintâi Domn al tuturor Românilor. Fu rugat și el ca se țină cu puterile centrale, dar dânsul nu voi, căci el avea un ideal de îndeplinit, el voia să scoată pe toți românii de sub stăpânirile străine și să-i pună sub aripile sale ocrotitoare. El voi să fie Domn nu numai al românilor din România, ci al tuturor românilor de pretutindeni. De aceea în 15 Au-

gust 1916 intră și România în război alături de Antantă, contra puterilor centrale sau cu Anglia, Franca, Italia, Sârbia și Rusia contra Austro-Ungariei, Germaniei, Bulgariei și Turciei. Când intră România în război, toți dușmanii se năpustiră asupra ei, ca să o strivească. Rușii ca aliați nu-i dădură ajutorul necesar precum se legaseră, ba în timpul din urmă părăsiră chiar frontul de luptă, pe care trebuiră să-l țină numai Românii singuri.

Românii se luptară cu un curaj ne mai pomenit, dar copleșiți de numărul cel mare al dușmanului trebuiră să se retragă. Dușmanii cuprinseseră o parte mare din România și o jăfuiră cumplit, tot ce fu de preț luară până și oul de sub cloșcă.

Regele Ferdinand cu armata sa istovită de greul războiului, decimată de boale și alte neajunsuri, se retrase în partea de nord a Moldovii către Iași, și acolo așteptau timpuri mai bune.

Regele Ferdinand și Regina Maria nu desperară, nu-și perdură nădejdea, ei mângăiau și încurajiau pe toți și erau în firma credință că izbânda finală totuși are să fie pe partea noastră, cum și fu.

Armata română fu în scurt timp refăcută, fu întregită cu voluntari români din Italia și Rusia, cari fuseseră prizonieri acolo și cari veniră cu un elan de bucurie și se înșiruiră sub steagurile românești, ca să lupte pentru desrobirea noastră.

Se porni de nou lupta și mai aprigă și mai înverșunată cu dușmanul mult mai număros. La Mărăști, Mărășești și Oituz brava armată română făcu minuni de vitejie. Se luptară ca leii și dușmanul fu gonit din țară până departe. Din puțin de nu fu prins și comandantul dușman Mackensen spărgătorul de fronturi, care nu știu încotro să apuce mai iute de groaza Românilor.

Urmă apoi dezastrul puterilor centrale pe toate fronturile. Se prăbuși Monarhia Austro-Ungară. Regele ei abdică de tron, urmă o scurtă revoluție de vre-o două zile ce se abătă și pe la noi, pe aici prin Brebul.

Ungaria fu proclamată de republică de conducătorii Ungurilor din Budapesta, cari voiau cu ori ce preț să împăce naționalitățile făgăduindu-le pământ și câte toate, dar Românii nu se lasară ademeniți, ei ținură la 1 Decembrie 1918 la Alba-Iulia o adunare memorabilă și declarară cu entuziasm alipirea lor la țară mamă, adică la România, la carea se alipiseră și Basarabienii și Bucovenienii.

Această hotărîre dela Alba-Iulia fu trimisă Maiestății Sale Regelui Ferdinand I-ul, care prin

¹⁾ Vezi cântecul: „Eroii noștri“, de Ioan Moța redactorul „Libertății“ pag. 1 și 2.

decret regal declară de alipite la România toate țările locuite de Români, precum: Basarabia, Bucovina, Ardealul, Banatul, Maramureșul și Crișana.

Astfel dete bunul Dumnezeu de ni-se împlini visul nostru de veacuri, unirea tuturor Românilor într'o singură țară mare, frumoasă și bogată numită: România-Mare, sub sceptrul unui singur Domnitor al Regelui Ferdinand I-ul, care se încoronează astăzi și pentru care se fac rugăciuni de mulțămire în toate bisericile din țară.

Brava armată Română intră apoi în țările alipite și făcù ordine, străjuind hotarele țării la Nistru contra Rușilor bolșevici, iar la Tisa contra Ungurilor. Ungurii atacară pe Români la Solnoc. Atunci Românii bătură strașnic pe Unguri, trecură Tisa și sub comanda viteazului general Traian Moșoiu, fiu al Ardealului, cuprinsă în 4 August 1919 Budapesta cetatea umililor noastre de veacuri, și puseră mândrul nostru tricolor pe toate edificiile publice de acolo.

Mare fu bucuria tuturor Românilor pentru această izbândă, cum mare fu și resplata neamului nostru pentru umilirea de veacuri.

Astfel ne ajută bunul Dumnezeu de ni-se lărgi grădina noastră iubită. Gardul ei fu mutat departe, și pomul neamului nostru cu toate ramurile lui încăpură în mândra grădină a României.

O singură rămurea plină de bunătăți totuși remase afara de grădină, înțeleg colțișorul din mândrul nostru Banat de sub Sârbi, dar să nădăjduim că și această rămurea cât de curând o să se adăpostească în mândra noastră grădină.

Că toți Românii suntem astăzi adunați la un loc și închegați într'un stat, într'o grădină mare, frumoasă și bogată, este în mare parte meritul gloriosului nostru Voevod Ferdinand I-ul și a Reginei Maria, cari în zilele grele au suferit alături cu poporul și cu armata, îmbărbătând și încurajând pe toți în izbânda finală, carea a și urmat.

Iată iubiților, că se cade să ne bucurăm astăzi de încoronarea lor, de actul măreț ce să săvârșește în acest ceas în Alba-Iulia, și primos de mulțămită să-i aducem bunului Dumnezeu, că ne-a învrednicit de a vedea aceste zile mărețe.

Astăzi iubitul nostru Voevod Ferdinand I-ul își pune pe cap coroana de oțel făurită din tunurile luate dela Turci la Plevna în anul 1877, iar buna Regină se încoronează cu coroana de aur care strălucește ca și inima ei plină de bunătăți.

Bunul Dumnezeu să le dăruiască la amândoi viață îndelungată, domnie pacinică, să le fie calea presărată cu flori, cu florile iubirei și recunoștinței ce la datorează întregul neam Românesc de pretutindeni. Întru mulți ani să domniți glorios peste noi, Voi cei dintâi Domni încronați ai tuturor Românilor.

Mâne și poimâne aceste serbări se vor continua la București. Acolo va fi o bucurie generală un alai ca o nuntă împărătească.

Sus va sună cântecul:

Nuntă mare și frumoasă
 Horă mândră și voioasă,
 Să întinde 'n București.
 Sus în curțile Domnești.
 România e mireasă
 Între alte țări aleasă;
 Ș'al ei mire așteptat,
 Vine ca un împărat.
 Bine, bine ai venit,
 Mire mândru și iubit!
 Bine, bine ai venit,
 Mire al țării prea iubit!

Cine zice că el vine?
 Din spre țări și mări străine,
 Cine zice că-i străin,
 Că-i străin și nu-i român?
 Limba noastră el vorbește
 Să închină românește.
 S'a jurat că pruncii sei
 Vor fi toți Români și ei.
 Bine, bine ai venit,
 Mire al țării prea iubit!
 Bine, bine ai venit
 Mire mândru și iubit!*)

Și acum fraților să strigăm cu toții:

Trăiască Maiestatea Sa Regele nostru încoronat Ferdinand I-ul!

Trăiască Maiestatea Sa regina Maria, Doamna țării!

Trăiască moștenitorul tronului Românesc, Alteța Sa Prințul Carol cu soția sa Elena!

Trăiască întreaga augustă Casă domnitoare!

Trăiască poporul nostru Românesc unit!

Trăiască mândra noastră grădină, țara noastră iubită România-Mare!

Brebul la 15 Octomvre n. 1922.

George Cătană
 inv.

*)Poezie de G. Sion: „Mirele României” dedicată regelui Carol, dar care se potrivește și pentru zilele noastre.

Propagandă sectară primejdioasă.

Secta pocăiților, numită în unele părți secta nazarenilor, baptiștilor, adventiștilor etc., este sectă religioasă aparte, cu atribuții individuale. Nu face parte din nici una dintre sectele mari religioase ale apusului, ea are notele ei speciale care îi determină caracterul special și o califică drept sectă individuală cu numele cel mai potrivit de „pocăiți“.

Secta pocăiților, ivită în mijlocul poporului românesc pe la 1861, și-a împrumutat dogmele de credință dela mai multe secte din apus. Principiul fundamental de credință este reînvierea vieții primilor creștini din vremea apostolilor a comunismului, împrumutat dela anabaptiști. Dela baptiști au botezul săvârșit la vârsta maturității religioase, dela pietiști misticismul și ura împotriva bisericii și a preoților, dela menoniti atribuțiile de sfințenie pe cari și-le câștigă ficcare pocăit îndată ce se botează precum și lăpădarea jurământului și a serviciului militar; dela mucări inspirația duhului sfânt, care se pogoară asupra predicatorului; dela adventiști praznicul Sămbetei la o parte dintre pocăiți, ear dela sioniștii în majoritate ovrei au luat abținerea dela toate plăcerile vieții pământești precum și cosmopolitismul și dușmănia față de toate confesiunile religioase.

Secta pocăiților este deci un amalgam de diferite secte fără să-și aibă până astăzi un sistem bine precizat al tuturor dogmelor sate de credință.

În viața de obște adeseori se confundă secta pocăiților mai ales cu baptiștii, din motivul că în multe părți pocăiții noștri neavând organizație proprie și neavând elemente de conducere mai de valoare iau parte la viața religioasă a baptiștilor. Iar aceștia, la rândul lor îi primesc bucuroși în speranța sporirii credincioșilor lor și mai ales pentru contribuțiile cu anumite cotizații, care le sporesc fondurile de propagandă baptistă. Ear pocăiții nu-și dau seamă de aceasta.

În realitate e deosebită însă între secta baptiștilor și a pocăiților. Pe când baptiștii pun temelul pe raționalism, îndreptarea vieții morale a omului pe temelul unor convingeri religioase întemeiate pe rațiune, libere de orice formalism și misticism, pe atunci pocăiții pun pondul principal pe misticism, pe bigotismul fanatic izvorât dintr-o credință oarbă, pe care nu e în stare să și-o justifice cu ajutorul rațiunii. Pe când baptiștii tind la refacerea morală a societății în cadrele organizației societății omenești, având tendința ca această organizație, pe care o recunosc ca indispensabilă pentru viața omenișii, să-și alcătuiască temelile pe principiile lui Iisus Hristos, — pe atunci pocăiții nu vreau să recunoască îndreptățirea organizației societății în anumite părți constitutive de elemente conducătoare și elemente cari trebuie conduse, ci pretind ștergerea tuturor formelor de organizare, deoarece avem un singur conducător, pe Iisus Hristos, ear eameții toți sânt egali între sine. Acest principiu de anarhie socială nu-l pot însă valida, deoarece sânt prea puțini și nu se pot opune „forței majore“ a organizației actuale, dar trăesc în nădejdea că atunci când toată lumea va fi pocăită, toate barierele sociale vor cădea, — și atunci va fi adevărată fericire pe pământ când toți vor fi egali și în absolută libertate socială.

Pocăiții prezintă față de biserica românească elemente de erzie, ear biserica e datoare cu ajutorul învățăturilor sfintei Scripturi să întoarcă oile rătăcite la calea adevărului evanghelic.

Prezintă încă pocăiții o primejdie mult mai mare pentru integritatea statului. Principiul lor fundamental de credință, refacerea vieții după modelul vieții primilor creștini, nu e alta decât principiul comunismului, pe care în multe privințe îl practică acolo un propagandist isteț e în stare să fanatizeze pe vre-un aderent cu stare materială mai bună și să-l capaciteze să-și împartă averea „fraților“. Pornirea aceasta nu poate duce decât anarhie.

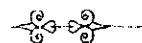
Altă primejdie e negarea organizației sociale și ordinii de stat. Pocăiții nu recunosc îndreptățirea administrației, justiției și a altor foruri de ordine socială, precum e mai ales serviciul militar. Nu recunosc noțiunea de stat și patrie. Pentru ei nu există decât „oameni“ cari toți sânt, de orice egali, neam și lege, și din orice parte a lumii ar fi. Faptul acesta îl pot constata toate organele statului când vin în atingere cu acești sectari, cari observă o atitudine dărză și neînduplecată față de orice cerință a ordinii sociale.

Ear, pentru patria noastră, prezintă și primejdia atentatului la viața sa națională. Pocăitul jertfește bucuroși orice pentru „fratele“ său fie de orice neam, pentru el concepția de „națiune“ e ilusorie. Și e cu atât mai dureros că numai pocăiții români au această însușire, — câtă vreme cei de alt neam nu dau nici când uitării originea lor națională. Conștii de aceasta politicienii iredentiști ai Ungariei și-au plasat acțiunea de subminare a statului român în apele pocăiților, pe cari îi știu elemente protivnice acestui stat. Astfel se explică de ce în vremea din urmă s'a pornit cu zel extraordinar propaganda sectară mai ales în ținuturile amestecate, susținută de oameni de frunte ai organizațiilor politice străine din țara noastră.

E datorია tuturor să vegheze. Organele statului trebuie luminate asupra primejdiei ce o prezintă pocăiții pentru statul nostru. Și datorია lor é să dea mână de ajutor bisericii, ca să împiedice pornirile de destrămare. Ear biserica e datoare să le combată și din punctul ei de vedere cu armele sf. Scripturi, — pentru că, lupta cu succes împotriva pocăiților, nu se poate da cu forța brahială, sau cu hule și batjocuri, ci cu Duhul blândețelor, cu cuvântul înțelept și cu argumentul hotărât al citateilor din sf. Scriptură.

„Tel. Rom.“

Dr. Seb. Stanca

Călimdarul creștinului Ortodox

Se chiamă călimdarul de perete (anul al patrulea) ce-l tipărește cercul religios. „la și citește“ din București sub îngrijirea părintelui econom N. Runcanu. Ca și în anii trecuți, „Călimdarul creștinului ortodox“ apare în condițiunile tehnice cele mai reușite. Zilele de rând sunt tipărite cu litere frumoase în culoare albastră, iar duminicile și sărbătorile cu litere bombate în culoare roșie, așa că deosebirile zilelor se face plăcut și cu cea mai mare ușurință. Printre singuritele luni sunt așezate frumoase citate din S. Scriptură pentru zidirea sufletească a creștinului. În mijlocul calendarului în culori nu se poate mai plăcute răsare blândul chip al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu mâna înălțată spre binecuvântare. În dedesuptul acestei icoane sunt în-

semnate notițe vrednice de a fi luate în seamă de orice creștin bun. Și anume: numele și prețul celor 22 broșuri religioase publicate de cercul „la și citește“, precum și al valorosului organ de propagandă religioasă „Duminica Ortodoxă“; iar însemnările despre începuturile și durata posturilor, despre timpul cetirii cărților bisericești, despre sărbătorile naționale — cu ținare și fără ținare — și cele religioase naționale, fac din „Călimdarul creștinului ortodox“ un harnic și prețios îndrumător, ce n'ar trebui să lipsească nici din casa și celui mai săracuț Român. Bunii noștri preoți și învățători însemnând-și pe toți cărturarii din satele lor, pot să comande acest călimdar în mai multe bucăți, căci îl capătă mai lesnea. Prețul unui călimdar este 1 leu 50 bani; 100 de bucăți cu transport (poștă) gratuit se vinde însă numai cu 112 lei, iar 50 de bucăți tot cu transport gratuit cu 56 lei. Este deci mare deosebirea. Cu 1 leu și 12 bani căpătăm deci în casele noastre creștine nu numai un călimdar folositor, ci și o frumoasă și dulce icoană a Mântuitorului Hristos. Toate comenzile se fac, cu banii trimiși înainte, pe adresa: *Preotul N. Runceanu*, București, Biserica Sf. Vineri-Herasca.

Ș T I R I

Alegere de preot în Caransebeș. Pentru parohia a doua, vacantă, din Caransebeș s'a făcut alegerea de preot Duminică în 12 Noiembrie n. prin votare secretă. Dl *Liviu Corucan*, capelan în Apadia, întrunind 183 voturi din 333 a fost proclamat ales.

† **Dr. Liviu Pandrea**, notar public în Făgăraș, un inimos luptător național, a reposat în etate de 40 ani în urma unei operații la stomac. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Adunarea Asociațiunii. Zilele aceste s'a ținut la Sibiu adunarea generală a Asociațiunii. A fost la ordinea zilei și alegerea de președinte. Adunarea a hotărât ca să lase anul acesta locul de președinte vacant. Dl *Octavian Rusu* a fost ales vicepreședinte și însărcinat cu conducerea Asociațiunii.

România și Iugoslavia au dat Greciei sfatul să nu se proclame republică.

Eftinirea traiului. În ultimul consiliu de miniștri s'a discutat și despre eftinirea traiului. Dl *V. P. Sassu*, ministrul industriei și comerțului, a făcut o lungă expunere din care reese, că viața la noi e mai eftină, decât în celelalte țări. Dl ministru al justiției a fost însărcinat să studieze o procedură cât mai repede pentru urmărirea speculatorilor și pentru a se da posibilitatea de a se pedepsi cât mai repede posibil speculatorii articolelor de prima necesitate. Dacă se poate speculatorul să fie judecat și pedepsit chiar în ziua când a fost prins.

Turcii au cerut, că aliații să evacueze Constantinopolul. Cererea a fost respinsă.

Asociație franco-română. În Timișoara s'a pus bazele unei asociații franco-române. Această Asociație va avea o bibliotecă cu cărți franceze, va angaja cursuri gratuite de limba franceză și va organiza conferințe literare și științifice.

Turcii între ei. Guvernul din Angora (kemalist) au început luptă de esterminare contra membrilor guvernului turcesc din Constantinopol. Un ministru din Constantinopol, Ali-Kemal, a fost ridicat de pe stradă de trei oameni ai lui Kemal Pașa, aruncat într'o trăsură și apoi executat. Trei miniștri turci ca să scape de moarte sigură s'au refugiat repede pe ascuns, cu capul gol, pe vasul român „România“ și sosind la Constanța primul lor lucru a fost să-și cumpere pălării.

Exkaizărul Wilhelm s'a însurat la Doorn. La actul cununicii ei purtă pe cap coroana de rege al Prusiei. După slujba religioasă a avut loc în biserică încoronarea soției lui Wilhelm, care a fost proclamată regina Wilhelmina a Prusiei.

Cămașa fascistă. Un deputat italian s'a dus la San Rossare pentru a oferi prințului moștenitor cămașa neagră simbolul fascistilor ca un act de omagiu din partea trupelor fasciste.

Turcii contra Italiei. La Îndemnul Turcilor victorioși, mohamedanii din Tripolis s'au răscolat contra stăpânirii italiene.

Canonizarea lui Tolstoi. Biserica sovietelor din Rusia a canonizat pe Tolstoi așezându-l între sfinți și ordonând ca ziua lui să fie serbată alături de ceilalți sfinți din biserică ortodoxă.

Comisiunea interaliată a predat definitiv României și Iugoslaviei administrația Porților de fer.

În curând va apărea:

**CALENDARUL
ROMÂNULUI
pe anul comun de la Christos
1923.**

Care de 35 de ani
la rând nu lipsește
din casa gospoda-
rului bănățean.

Cererile se pot face de pe acum
adresându-se **Librăriei Diece-
zane din Caransebeș.**

La Tipografia și Librăria Diecezană din Caransebeș

se găsesc

TOT FELUL DE CĂRȚI ȘCOLARE

curs primar, secundar și comercial și tot felul de papetărie în angro și detail ca: Caete, creioane pentru tablite, tocuri, creioane, tablite, bureți, (sponghe), cretă, gumă de șters, pene etc. precum și certificate școlare, registre de absențe și cărticică de atestate. La orice comandă se face rabat.

Cu stimă

Tip. și Librăria Diecezană
Caransebeș.